

3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się również przy obliczaniu zmniejszenia emerytury należnej emerytom osiągniętym dochód z innych źródeł niż zatrudnienie, podlegający podatkowi od wynagrodzeń i podatkowi wyrównawczemu (§ 2 ust. 1 pkt 2 lit. a).

4. Jeżeli emeryt uzyskał dochód określony w § 2 ust. 1 pkt 2 lit. b) lub c), za podstawę zmniejszenia emerytury przyjmuje się przeciętny miesięczny dochód z roku kalendarzowego, w którym emeryt uzyskał ten dochód. Przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio.

5. Za podstawę zmniejszenia emerytury na okres każdego dalszego roku kalendarzowego przyjmuje się przeciętny zarobek lub dochód z roku poprzedniego.

§ 4. 1. Emeryturę zmniejszoną w myśl § 3 wypłaca się od najbliższego terminu wypłaty przypadającego po wydaniu decyzji w sprawie jej zmniejszenia.

2. Jeżeli w okresie poprzedzającym wydanie decyzji, o której mowa w ust. 1, emeryt pobierał emeryturę zmniejszoną do wysokości niższej niż ustalona w decyzji, przysługuje mu wyrównanie świadczenia, jednakże za okres nie dłuższy niż od dnia 1 stycznia roku kalendarzowego, w którym decyzja została wydana.

§ 5. 1. Jeżeli w okresie, na który ustalono emeryturę zmniejszoną stosownie do § 3, emeryt nie osiąga już zarobku z tytułu zatrudnienia lub dochodu z innych źródeł powodujących to zmniejszenie, zwłaszcza w razie rozwiązania umowy o pracę, wystąpienia ze spółdzielni pracy, odstąpienia od prowadzenia zakładu rzemieślniczego — wysokość emerytury przypadającej do wypłaty bez tego zmniejszenia ustala się na początek miesiąca kalendarzowego następującego po miesiącu, w którym emeryt utracił ten zarobek lub dochód.

2. W razie podjęcia przez emeryta ponownie zatrudnienia lub uzyskania ponownie dochodu z innych źródeł, stosuje się przepisy § 3 i 4.

3. W razie zmiany stanowiska pracy lub zmniejszenia wymiaru czasu pracy w tym samym zakładzie pracy, powodujących zmianę wysokości zarobków, stosuje się odpowiednio przepisy ust. 1 i 2.

§ 6. Przepisy § 1—5 stosuje się odpowiednio do zmniejszenia milicyjnej renty inwalidzkiej w przypadkach, o których mowa w art. 22 ustawy.

§ 7. Rencistom osiągniętym w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zarobek z tytułu zatrudnienia lub dochody z innych źródeł, będącym inwalidami II grupy, jeżeli ich inwalidztwo nie powstało wskutek wypadku lub choroby pozostających w związku ze służbą w Służbie Bezpieczeństwa i Milicji Obywatelskiej, z tytułu których przysługują świadczenia odszkodowawcze w myśl przepisów obowiązujących od dnia 1 stycznia 1973 r., ani nie jest spowodowane uszkodzeniem wzroku — wysokość przypadających do wypłaty rent ustala się:

- 1) do dnia 31 grudnia 1983 r. — bez zmniejszenia ze względu na zarobki lub dochody,
- 2) na okres od dnia 1 stycznia 1984 r. do dnia 31 grudnia 1984 r. — z uwzględnieniem przeciętnego miesięcznego zarobku lub dochodu uzyskanego w okresie od dnia 1 lipca 1983 r. do dnia 31 grudnia 1983 r.

§ 8. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i ma zastosowanie do świadczeń emerytalno-rentowych otrzymywanych począwszy od dnia 1 stycznia 1983 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. J. Obodowski

282

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 12 listopada 1983 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie komisji rozjemczych oraz komisji odwoławczych do spraw pracy.

Na podstawie art. 305 Kodeksu pracy (Dz. U. z 1974 r. Nr 24, poz. 141, z 1975 r. Nr 16, poz. 91, z 1981 r. Nr 6, poz. 23 i z 1982 r. Nr 31, poz. 214) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 25 października 1974 r. w sprawie komisji rozjemczych oraz komisji odwoławczych do spraw pracy (Dz. U. z 1976 r. Nr 31, poz. 183) § 22 otrzymuje brzmienie:

„§ 22. Za udział w posiedzeniach terenowej komisji rozjemczej odbywanych wyłącznie poza godzinami pracy przysługuje wynagrodzenie w wysokości:

- 1) 250 zł dla przewodniczącego komisji,
- 2) 200 zł dla członków i protokolanta.”

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1984 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. J. Obodowski

283

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 12 listopada 1983 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników indywidualnych i członków ich rodzin.

Na podstawie art. 43 ust. 3 pkt 2 i art. 46 ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o ubezpieczeniu społecznym rol-

ników indywidualnych i członków ich rodzin (Dz. U. Nr 40, poz. 268) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 28 marca 1983 r. w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników indywidualnych i członków ich rodzin (Dz. U. Nr 21, poz. 94) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w § 27 dodaje się ust. 4a w brzmieniu:
„4a. Nie uważa się za gospodarstwo rolne obszaru gruntów rolnych i leśnych, jeżeli powierzchnia gruntów rolnych jest niższa niż 0,5 ha.”,
- 2) po § 30 dodaje się § 30a w brzmieniu:
„§ 30a. 1. Składkę, którą rolnik jest obowiązany opłacać za siebie, obniża się o 50% dla rolników prowadzących gospodarstwa rolne o powierzchni nie przekraczającej 2 ha, jeżeli rolnik:
 - 1) jest zatrudniony nieprzerwanie w Społecznym Zakładzie Pracy co najmniej 6 miesięcy albo
 - 2) pobiera emeryturę lub rentę z innego tytułu niż za przekazane gospodarstwo rolne i nie posiada następcy, który mógłby przejąć gospodarstwo rolne.

2. W przypadkach, o których mowa w ust. 1, należną składkę obniża się za cały okres zatrudnienia albo pobierania emerytury lub renty — poczynając od miesiąca kalendarzowego następującego po miesiącu, w którym rolnik podjął zatrudnienie albo od którego pobiera emeryturę lub rentę.
3. Część składki pobranej w pełnej wysokości za okresy, w których powinna być ona obniżona, zalicza się na poczet składek należnych za następny okres, a jeżeli w okresie tym ustał obowiązek opłacania składek — zwraca się rolnikowi.
4. Przepisy ust. 1—3 stosuje się odpowiednio do małżonka rolnika, w razie jego zatrudnienia albo pobierania przez niego emerytury lub renty.”

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1983 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. J. Obodowski

284

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 18 listopada 1983 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie wynagradzania pracowników instytutów naukowo-badawczych i placówek naukowych Polskiej Akademii Nauk oraz pracowników naukowo-badawczych zatrudnionych w innych jednostkach organizacyjnych.

Na podstawie art. 35 ust. 1, art. 39 ust. 1 i 2 oraz art. 42 ust. 2 ustawy z dnia 17 lutego 1961 r. o instytutach naukowo-badawczych (Dz. U. z 1975 r. Nr 7, poz. 41) oraz art. 64 i 65 ustawy z dnia 17 lutego 1960 r. o Polskiej Akademii Nauk (Dz. U. z 1970 r. Nr 4, poz. 35, z 1973 r. Nr 12, poz. 89 i z 1974 r. Nr 50, poz. 319) zarządza się, co następuje:

§ 1. W § 12 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 lipca 1976 r. w sprawie wynagradzania pracowników instytutów naukowo-badawczych i placówek naukowych Polskiej Akademii Nauk oraz pracowników naukowo-badawczych zatrudnionych w innych jednostkach organizacyjnych (Dz. U. Nr 25, poz. 145) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w ust. 1 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:
„W ramach osobowego funduszu plac pozostającego w dyspozycji instytutu dyrektor instytutu tworzy

fundusz premiiowy przeznaczony na premie i dodatki specjalne:

- dla robotników i rzemieślników zatrudnionych w działalności podstawowej — w wysokości do 50%,
- dla pozostałych pracowników, o których mowa w § 1 i 3 — w wysokości do 35%

kwoty rzeczywistych wynagrodzeń zasadniczych tych pracowników.”;

- 2) w ust. 2 skreśla się zdanie drugie w brzmieniu: „Wysokość indywidualnej premii w stosunku rocznym nie może przekroczyć 35% wynagrodzenia zasadniczego danego pracownika.”;
- 3) ust. 3 skreśla się.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 października 1983 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. J. Obodowski

285

ROZPORZĄDZENIE PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 31 października 1983 r.

w sprawie wykonywania usług hotelarskich, kempingowych i turystycznych przez jednostki gospodarki nie uspołecznionej.

Na podstawie art. 4 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 2 ust. 4 ustawy z dnia 18 lipca 1974 r. o wykonywaniu handlu oraz niektórych innych rodzajów działalności przez jednostki gospodarki nie uspołecznionej (Dz. U. z 1983 r. Nr 43, poz. 193) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa szczegółowe zasady wydawania uprawnień do wykonywania przez jednostki gospodarki nie uspołecznionej usług hotelarskich, kempingowych i turystycznych, wykonywania tych usług, zwolnień od obowiązku uzyskiwania uprawnień, a także kwalifikacje niezbędne do wykonywania wymienionych usług.

§ 2. 1. Użyte w rozporządzeniu określenia oznaczają:

- 1) usługi hotelarskie — czasowe wynajmowanie w zakładach hotelarskich lokali mieszkalnych lub miejsc w tych lokalach oraz inne usługi z tym związane,
- 2) usługi kempingowe — czasowe wynajmowanie na obozowiskach turystycznych miejsc do ustawiania namiotów lub samochodowych przyczep mieszkalnych oraz inne usługi z tym związane,
- 3) usługi turystyczne — prowadzenie biur podróży, a w szczególności organizowanie imprez turystyczno-wy-